

Murányi Sándor Olivér

ANTI ÉS A ZÁPOR

- A medvék ma is jönnek! - nyugtatta meg Medvepásztor a berlini magyar cserkészcsapatot, amelynek vezetője két csoportra osztotta a gyerekeket, hogy két külön lesben kényelmesebben figyelhessék meg a nagyvadakat. Az egyiket Medvepásztor vezette az egyik leshez, a másikat én Antihoz, az újtusnádi székely emberhez, aki lovas szekérrel vitte tovább a másik leshez a vendégeket. Amikor kiszálltam Döméből, a medvésző terepjárómból, ezzel fogadott: - Na, akkor jöttetek! Ma eső lesz, de a lovak is elviselik! Esőben a legjobb haladni, mert a szekéren mindenki összebújik, s nincs harag. - Medve lesz-e? - próbáltam kérdezni tréfálkozva. - Azt mondják, rengeteg van, sőt, egyre több, de én naponta járom a lovakkal az erdőt, s az elmúlt évben eggyel sem találkoztam. Lehet, csak engem kerülnek el, pedig tudtommal a faluban sincs rossz hírem. Vagy ki tudja.

A szekér elindult. A cserkészek zöld nyakkendőben vidáman cseverészttek rajta, jómagam Anti mellé ültem a bakra. A középkorú zömök ember széles, mosolygós arca, élénk szeme rokonszenvet váltott ki - nemcsak belőlem, hanem a vendégekből is. - Kicsit halkabban beszéljtek, ha ma medvét akartok látni, mert ez itt nem a berlini pláza! Csak mondom! Tiérettetek! - De végül is, ha gondoljátok, egymást is leshetjük!

A szekeret húzó két lováról kérdeztem, miközben egyre közeledtünk a leshez. A dombokat hegyek váltották fel, alattunk a Csíki-mence, jól lehetett látni a messzeségben, melyik falut érte már el az eső. - A csikóját eladtam, de ezt a jobb oldali kancát megtartottam - mondta Anti. - Hétéves, és megbízhatóbb egy Volkswagen Golfnál. Ha nem így lesz, őt is eladom. Lovat eladok, asszonyt nem. - Miért, olyan jó a házasságod? - tettem fel a merész, tolakodó kérdést. - Na, ide figyelj! - felelte. - Ha a kicsi rosszal nem elégszel meg, utána nagy jön! - Erre már nem volt mit mondanom, ezért visszatereltem a szót a medvékre. Közben eleredt az eső. A berlini cserkészek riadtan néztek össze. Mindegyikük hozott esőkabátot, mégis féltek. - Ha nagy zápor lesz, hogyan vészeliük át? - borult el az arca az aggodalomtól az őket

kísérő tanárnőnek, mire Anti vállat vont: – Szekéren – aztán a lovakra legyintett az ostorral, és felém fordult: – Te, ezek hogy akarnak medvét nézni, ha az esőtől is félnek? – Nem tudom, én csak kísérő vagyok – mentegetőztem, mire ő: – Őket kíséred, vagy a medvét, hogy meglásásák? – Mindkettőt! – húztam ki büszkén magam, erre Anti már magának mormolta: – Még szerencse, hogy a férfiembernek vannak olyan helyei, ahova senki sem kíséri...

A szemerkélő esőből hatalmas zápor lett. A virító zöld cserkésznakendők helyett nylonokba burkolózott riadt, vacogó arcokat láttam, ahogy néha hátrafordultam a bakról. Mintha túlélő túrán lettünk volna. Anti megint legyintett: – Ez semmi! Nem is jégeső! Ha megver, legalább nem kell otthon hajtat mossak! Ne aggódjatok, a medve olyan, mint a szerelem és az újszülött: esőben is érkezik!

– Egyedül mosolyodtam el a hallottakon, a társaság egyre nyugtalanabbá vált. Most már éktelenül dörgött, villámok cikáztak a fekete égbolton. – Hogy szállunk le a szekérről, ha mindenütt víz lesz? – kérdezte ijedten valaki? – Mivel a viharoknak nem tudok parancsolni, majd az ölembe – kacsintott Anti, majd megtoldotta: – De csak a lányok, mert a mi falunkban a fiúkat nemigen szoktuk ölelni, esetleg kocsmazárás után, de azt se úgy!

– Te, a medvékkel az a helyzet, hogy engem nem nagyon érdekelnek, mivel én se őket. De itt van ez a Jani, aki két éve költözött Tusnádfürdőre a feleségével. Összebarátkoztunk, azóta segítem őket. Na, nem ingyen. Ha a papot, a kántort és a kutyát a szájáért tartja a falu, akkor engem a szekeremért. Jani és Bea pannonok, de ehhez képest erőst rendesek. Legalábbis azoknak tűnnek. Olyanok, mintha székelyek lennének.

– Miért, minden székely rendes? – próbálok újra élcelődni vele. – Amelyik nem az, annak sipirc ki a faluból! Ezt a cigányok is tudják! Nálunk az Igen nem lesz Nem! Aki meg a másik nőjéhez vagy bennvalójához hozzányúl, az vessen azután magára! Szúrunk, ha kell, mint a darazsak!

A szekér döcögve a les közelébe érkezett. Anti száz méterre a helyszíntől megállította a lovakat, hogy ne zavarjuk meg a vadakat. – Hogyan szállunk le? Sáros lesz a cipőnk! – panaszkodnak a vendégek. – Az nem számít, ha már ilyen cserkészfélék vagytok onnan Berlinből, inkább arra figyeljetelek, hogy az erkölcsötök s az agyatok ne legyen

sáros! – azzal elkezdte egyenként leemelni a szeképadokról, s a fővenyes talajra tette őket, hogy ne kelljen pocsolóba lépniük. – Nehogy sáros legyen az új cipőtök, s elhagyjon a nőtök – kacsintott megint.

Az utolsó vendég még le se szállt a szekérről, amikor az út szélén, ötven méterre tőlünk feltűnt egy medvebocs. Nem lehetett több kétévesnél. A látványtól először mindenki ledöbbsent, majd riadtan hőkölteni kezdett a társaság. Az arcokra szó szerint kiült a halálfélelem. Nyugtatni próbáltam őket: – Ne féljete, nem jön közel! Fél tőlünk! El fog szaladni, és utána beülhetünk a lesbe! – A csoport élére álltam, úgy haladtunk lépésben a vad felé, hogy elérjük a les épületét. Kerülőút nem volt. Tudtam: muszáj megzavarnunk a vadat, amely egyáltalán nem ijedt meg, sőt, kíváncsian figyelt minket. Attól, hogy látták a berlini cserkészek, hogy nem félek, átestek a ló túloldalára. Mindegyikük próbált megelőzni engem, hogy mobilfotót, sőt, szelfit készítsen a medvével. Mögöttem már ilyen szavakat hallottam: – De jó! Tolom is ki az Instára!

– Maradjatok mögöttem, a lesben majd lehet fotózni! – kértem, de hiába, most mögülem villogtak a borús ég alatt a mobilvakuk, akár egy Bagossy Brothers Company-koncerten, miközben Anti leghátul kísérte a diákokat. A medvebocs ugrott egyet a vakuvillogástól, majd nagyon fújtatva pillanatok alatt tűnt el a hatalmas fenyők alatti bokrok között. – Most mi lesz? – kérdezte az egyik cserkész? Nem tudok több medvés képet készíteni? – Ennél nagyobb baj, hogy megzavartad – feleltem, miközben társai egyenként léptek be a lesbe. – Kicsi lelkem, mindennek megvan a maga ideje, a fotónak is, hogy ne mondjak szalmakalapot – vetette oda foghíjról hátulról Anti. Amikor az utolsó vendég is belépett a lesbe, magunkra csuktam az ajtót. – Mindenki foglaljon helyet, és maradjon csendben! – adtam ki az utasítást, de a diákok nem fejezték be a sugdolózást és a mocorgást a székeken. – Érdemes megtanulni még a sír előtt csendben lenni, másképp csak a tegnap itt járt medve ürülékét (magyarul szarát) fogjátok lefotózni, s a vakukat mindenki kapcsolja ki, mert a fénnel leradírozzátok az erdőről a vadat! – sietett segítségemre Anti. – Neked van még térerőd, vagyis mobilneted? – kérdezte egyik berlini cserkész a másiktól. – Mindjárt lesz itt rendes erő, nem tér-, hanem térmentes – felelte helyette Anti. A diákok értetlenül néztek rá, mire ő: – Ez itt nem Berlin, hanem Csomád City,

s Center nincs, hál' istennek, így ma este azt a pityókát eszitek, amit tényleg mi termeltünk!

Végre sikerült csendre inteni a társaságot. Nem kellett sokáig várunk, amikor Anti megszólalt: – Ott jön! Nem Medvepásztor, mert ő most a másik csapatot vezeti. Hanem a medvéje!

A vihar elvonult, a felhők maradtak. A bozótból, ahol az előbb a bocs eltűnt, egy jól kifejlett medve dugta elő hatalmas fejét. Előresétált, hogy egyen a kukoricából, amit cserébe kap, amiért megmutatja magát a vendégeknek. Barna bundája még a borús időben is fénylett. Ropogtatni kezdte a törökbúzáét, miközben fejét fel-felemelte, hogy lássa, ha betolakodó érkezik. Ilyenkor készülhetnek el róla a legjobb fényképek. Hosszan időzött a szórón. Nagyon sok medvét láttam, szépséges alakja mégis örökre emlékezetembe vésődött, amikor két lábra állt a fenyőkatedrálisok alatt. Sokáig nem csodálhattuk, mert megszólalt a mobilom. Medvepásztor hívott: – Szólj Antinak, és gyertek a szekérrel a mi csoportunk felé, mert amíg a medvelesben voltunk, kidőlt egy fa, és nem tudunk lejönni az úton! – Mindjárt indulunk – felelem. Időbe tart, amíg minden cserkész egyenként kijön a lesből, felültetjük a szekérre, és bezárom a lesajtót. Indulunk. A medve marad. A hegyek már sötétbe borultak. Anti lámpával világítja az utat. Vihar utáni csend van. Jó órai járás után érkezünk meg a kidőlt fatörzshöz. Már messziről hallatszik a csattogó fejszék hangja. Anti szekéréből is előkerül a szerszám. Medvepásztor megszervezi a munkát, a vendégek felváltva próbálják elvágni a törzset, amely egyelőre nem engedelmeskedik. A cserkészek egymást biztatják. Aki szerencsétlenül dolgozik, azt ugratják.

Másfél órába telik, míg a vastag fenyő megadja magát. Ekkor hurrázásban tör ki mindkét csapat. A siker, a győzelem élménye felvillanyozza az embereket. Nemhiába kap Medvepásztor hetek múltán is ilyen leveleket a látogatóktól:

– Jani, jó volt a medveles, de a favágás még jobb!